

РЕШЕНИЕ

*36

гр. Р., 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Р. в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Свилен Сирманов

Членове: Милена Пейчева
Боян Войков

при участието на секретаря Димана Стоянова
в присъствието на прокурора Б. Ив. В.
като разгледа докладваното от Боян Войков Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20224500600594 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 313 и сл. от НПК.

С Присъда № 260064/20.05.2021 г. по НОХД № 2291/2020 г. на РС – Р. подс. К. Н. Т., ЕГН: *****, роден в гр. Р. на 27.01.2002 г., български гражданин, с основно образование, неженен, ученик, неосъждан, с адрес гр. Р., ул. „П.“ *, *, *, **, е признат за виновен в това, че на 07.09.2019 г. в гр. Р., като непълнолетен, но след като е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, причинил на С. А. З., ЕГН: *****, средна телесна повреда по хулигански подбуди, изразяваща се в разстройство на здравето, временно опасно за живота, поради което и на основание чл. 131, ал. 1, т. 12, пр. 1, вр. чл. 129, ал. 1, вр. чл. 63, ал. 1, т. 3, вр. чл. 36 и чл. 60 НК му е наложил наказание „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ за срок от ЕДНА ГОДИНА И ШЕСТ МЕСЕЦА, а на основание чл. 69, ал. 1 НК изпълнението на наложеното наказание е било ОТЛОЖЕНО за срок от ТРИ ГОДИНИ. Със същия съдебен акт подс. Т. е осъден да заплати на гражданския ищец С. А. З. сумата от 10 000 лв. – обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на престъплението

– 07.09.2019 г., до окончателното ѝ изплащане.

Срещу присъдата е постъпила жалба от адв. Н. Б. от АК – Р., с адрес гр. Р., ул. „Олимпи Панов“ *9, ет. 4, офис 17, в качеството му на защитник на подс. К. Т. Н., с която се развиват съображения за незаконосъобразност на присъдата, поради нарушение на материалния и процесуалния закон, както и необоснованост. Първоинстанционният съд не установил субективната страна на престъплението, не били съобразени средството, с което си е послужил деецът, насоката и силата на ударите, разстоянието и положението на участващите в конфликта лица, разстоянието, от което са нанесени, както и върху каква част са били насочени. Не бил направен прецизен анализ на доказателствата, което всъщност представлявало липса на мотиви. Не бил налице квалифициращото обстоятелство „хулигански подбуди“, защото телесното увреждане следвало да се предхожда или съпътства от едно или няколко действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, т.е. от други хулигански действия. Самото причиняване на телесната повреда следвало да бъде обективно мотивирано или да е последица от предприетите хулигански действия, които районният съд пропуснал да посочи, а освен това пропуснал да коментира и формата на умисъла. По делото било установено, че уврежданията на пострадалия били причинени от падането му на земята. Не било коментирано в светлината на възможните хипотези била ли е налице неизбежна отбрана и действал ли е подсъдимият Т. по непредпазливост. Вината като субективен елемент следвало да се доказва, а не да се предполага, като субективното отношение на дееца въобще не било предмет на обсъждане на делото. Доказателствата не били обсъдени съобразно дадените от подсъдимия обяснения. Моли за отмяната на обжалваната присъда и за постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен и оправдан. Алтернативно моли за изменението на присъдата в частта на наложеното наказание и да бъде приложен чл. 55 НК.

Във връзка с Решение *06/28.07.2022 г. по КНД *33/2022 г. на ВтАС производството по наказателното дело е възобновено, като делото е върнато на ОС – Р. за разглеждане от друг състав на съда.

В проведеното съдебно заседание Окръжна прокуратура – Р. взема становище за неоснователност на жалбата, като счита постановената присъда

за правилна и законосъобразна. Не бил обоснован нито един довод свързан както с нарушение на материалния закон, така и с необосноваността. Релевантната фактическа обстановка е била установена правилно от първоинстанционния съд. Съдът е изпълнил задължението си да обсъди и анализира събраните по делото доказателства и изложил обстойни мотиви за това. Анализирал е свидетелските показания и е изложил съображения за това на кои дава вяра и на кои не. Всичко това му помогнало да стигне до единствения и правилен извод, че на процесната дата подс. Т. е извършил престъплението, за което е обвинен. Правната квалификация на престъплението е правилна. Не е имало никакви данни да е било налице противоправно поведение спрямо подсъдимия или спрямо св. М., за да може да бъде възприета тезата, че подс. Т. е действал при неизбежна отбрана, защитавайки св. М.. Също безспорно било установено, че подсъдимият е нанесъл удар в областта на главата и то с такъв интензитет, който е създал голяма опасност пострадалият да падне на земята, в резултат на което са му причинени увреждания, квалифицирани като средна телесна повреда. Всичко това не може да обоснове непредпазливостта като форма на вината. По отношение хулиганските подбуди подсъдимият съзнавал, че посяга върху телесната неприкосновеност на пострадалия на обществено място, в присъствието на други лица, демонстрирайки неоправдана ярост и агресия към пострадалия, като същевременно е съзнавал и искал да наруши обществения ред по груб и непристоен начин, както и да изрази публично своята агресия и явно неуважение към човешката личност. Подсъдимият е съзнавал всички тези дадености, включително и че извършва деянието на публично място, но това не го е възпряло да вземе решение за неговото осъществяване. Съгласно съдебната практика хулиганските подбуди не следва задължително да се проявяват в други хулигански действия, различни от така причиненото телесно увреждане. Дори и наличието на личен мотив не изключва хулиганските подбуди, тъй като в този случай, нанасяйки удар, подсъдимият е изразил своето отношение както към телесната неприкосновеност на пострадалия, така и към нарушаване на обществения ред и неуважение към личността. По отношение на наказанието прокуратурата счита, че първоинстанционният съд е изпълнил изискванията за индивидуализация при смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства. Моли за потвърждаване на присъдата.

Повереникът на частния обвинител и граждански ищец адв. Е. Н. изразява становище за правилност на обжалваната присъда. В мотивите бил направен пълен и обоснован анализ на свидетелските показания при добре направена съпоставка между противоречията в тях. Подсъдимият, макар и да не разменил нито една дума с пострадалия, взел решение да му нанесе силен удар в областта на лявото око, като при падането е получил увреждане, изразяващо се в счупване на черепа. Намира за безспорно доказано, че телесната повреда е нанесена по хулигански подбуди, като наличието на личен мотив не изключвал първите. Същите могли да бъдат насочени както към незачитане порядките в обществото, така и към незачитане на отделната личност. Счита за несправедливо и неточно твърдението във въззивната жалба за липсата на изложени мотиви. Такива били изложени както във връзка с формата на вината, така и по въпроса за твърдяната неизбежна отбрана, като в последния случай не можело да се говори за такава, защото пострадалият бил обърнат с гръб към подсъдимия и заобиколен от 5-6 големи момчета и нямал нито желанието, нито силата или възможността да се справи с тях. Наказанието правилно е наложено съобразно редуцията на чл. 63 НК и при правилна преценка на смекчаващите и отегчаващите обстоятелства, с привес на първите такива. Намира гражданския иск за „символично предявен“, защото всички травми, причинени на пострадалия, принципно предполагали по-високо обезщетение, поради което гражданският иск бил предявен с възпитателна цел, а не с оглед материална компенсация. Моли за потвърждаване на обжалваната присъда.

Защитникът на подс. Т. – упълномощеният адв. О. Б. от АК – Р., в своята пледоария заявява, че поддържа жалбата и счита, че следва да бъде уважена. От доказателствата по делото е ясно, че не е имало два удара, а един, следователно няма такъв удар, нанесен от подсъдимия, който реално да е причинил телесната повреда. За да е налице телесна повреда по хулигански подбуди, съгласно Постановление № 2/1974 г. на ВС, то хулиганските действия е следвало да бъдат предхождащи, съпътстващи нанасянето на телесната повреда. В случая от доказателствата по-скоро се касаело за личен мотив. Аргумент в подкрепа на това било необсъждането на извършените от страна на пострадалия хулигански действия – блъскане и удряне по улуци и кошчета за боклук, предизвикали шум с достатъчен интензитет. Тези вандалски прояви на пострадалия били причината единият от свидетелите по

делото – Ц. К., да си размени обидни реплики с пострадалия З.. Това бил и поводът пострадалия да си размени обидни реплики и със св. В. М., поради което невярно е твърдението, че именно последният е инициаторът на възникналия конфликт. Вандалските прояви на пострадалия били възприети и от св. В.М., който стоял в автомобила си. За да уредят отношенията си, всички отишли встрани. Макар и да счита, че има противоречиви доказателства за причиняването на телесната повреда – кой я е причинил и по какъв начин, то отделните групи свидетели били еднопосочни по едно обстоятелство, а именно, че С. А., бидейки непознат, започнал да отправя различни обидни реплики, насочени не спрямо св. В. М., но и срещу подс. К. Т.. Това било в основата на проявения личен мотив от страна на подсъдимия, тъй като пострадалият изразявал подигравателно отношение относно възрастта на подсъдимия и демонстративно му обърнал гръб. Точно това поведение мотивирало подс. Т. да удари пострадалия З.. Наказанието се явявало справедливо, доколкото е действително наложено при баланс на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, но не било обсъдено наличието на разпоредбата на чл. 60 НК, където се наблягало по-скоро на личната, а не на генералната превенция. Не били взети предвид установените положителни характеристични данни на подсъдимия, който е бил ученик в ПГИУ „Елиас Канети“ с добър успехи, без налагани санкции, дружал с лица на неговата възраст и спрямо него нямало наложени мерки по ЗБППМНП, т.е. били налице две смекчаващи отговорността обстоятелства. Приетото в мотивите прогнозиране на здравословното състояние с пълна степен на увереност дали ще има подобряване или не не можело да бъде отегчаващо обстоятелство, защото се касаело за резултатно престъпление и следвало да бъде съобразено към момента на довършването на престъплението. Евентуалното влошаване можело да има значение относно размера на гражданския иск. Заявеното в мотивите липса на съчувствие от страна на подс. Т. било невярно, доколкото св. Д.Д. заявил, че на следващия ден подсъдимият се обадил на пострадалия да се поинтересува от състоянието му и да му предложи помощ. Това следвало да се обсъди като смекчаващо вината обстоятелство. Предвид многобройните смекчаващи вината обстоятелства и липсата на такива, то спрямо подс. Т. спокойно можело да бъде приложена разпоредбата на чл. 55 НК и наказанието „лишаване от свобода“ да бъде заменено с по-лекото „пробация“.

Упражнявайки правото си на лична защита подс. Т. заявява, че е бил провокиран от пострадалия, защото последният започнал демонстративно да нанася удари върху уличен трансформатор и отправил обидни реплики. Пострадалият бил много по-едър от него и нямало как с един удар на подсъдимия да го събори на земята. Той бил видимо неадекватен, поради употребения алкохол, като при други обстоятелства при този удар е нямало да падне. Признава, че го е ударил. Телесната повреда обаче му била причинена от удара в земята, не от удара, който му е нанесен от подсъдимия. Няма цели и намерения да го праща да лежи в болница, дори опитал да осъществи контакт с него чрез социалните мрежи, защото бил искрено загрижен за пострадалия. Неверни били твърденията, че пострадалият и до ден днешен се възстановявал, доколкото подсъдимият виждал в социалните мрежи, че той се забавлявал с приятели.

В последната си дума заявява, че не е искал да се стигне до този инцидент и че не е бил безразличен, моли за намаляване на наказанието му.

Атакуваната присъда е от актовете, които подлежат на въззивна проверка, като жалбата срещу нея е редовна и допустима, подадена е в законоустановения 15-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

На 07.09.2019 г. пострадалият С. З., св. Д.Е. и св. Д.Д., в ранните часове на деня, се намирали в клуб „Озон“ в гр. Р., на ул. „Александровска“. Докато били в заведението, св. З. и св. Д. употребили алкохол. Около 04,30 ч св. З. и св. Е. си тръгнали от клуба, като поели по ул. „Александровска“ в посока Историческия музей, в района на който живеел св. Е.. Св. Д. останал за около още половин час в заведението. Вървейки по улицата, св. Е. и пострадалия З. видели, че от прозореца на едно от жилищата, намиращи се по улицата в района на магазин „Куинс“, се е показал на прозореца св. Ц. К., когото те познавали, поради което се спрели да говорят с него. След известно време на прозореца застанал и св. В. М., като с пострадалия З. си разменили взаимно обидни реплики и закани за саморазправа. Вследствие на това, св. В. М., св. Т.А. и подс. К. Т., слезли долу на улицата, където продължили да се разправят. В това време дошъл и св. Д.Д., който вече бил напуснал клуб „Озон“, но бил привлечен от разразилия се скандал. Уговорили се да пренесат спора на друго място – в уличка срещу механа „Странджата“. Когато

стигнали на това място, към тях се присъединили св. В.М. и св. Д.Х., които били привлечени от шума на пререканията. Стигайки до уреченото място, св. М. и св. З. застанали един срещу друг, З. приканил М. да не се бият, но въпреки това последният вдигнал ръце в бойна поза (гард). През това време, подс. К. Т., който се намирал в непосредствена близост зад св. З., ударил с ръка последния по главата, като ударът му попаднал в областта около лявото око. Този удар бил изненадващ и неочакван, като макар и силата му да е била достатъчна да доведе до кръвонасядания, без други тежки последици за здравето на пострадалия, то поради употребения алкохол и фактът, че ударът бил внезапен и нанесен от страна, спрямо която пострадалият нямал опора, св. З. загубил равновесие и паднал на земята, като вследствие на това настъпило счупване на черепа, кръвоизлив под твърдата мозъчна обвивка и сътресение на мозъка – разстройство на здравето, временно опасно за живота. Пострадалият изпаднал в безсъзнание, като подс. Т. се уплашил от състоянието му като той и част от присъстващите свидетели напуснали по най-бърз начин местопроизшествието. Св. Д.Е., св. Д.Д., св. Ц. К.. и св. В.М. се опитали да окажат първа помощ на пострадалия З.. Впоследствие, след като св. Е. извикал такси, той пренесъл пострадалия в своя дом, където последният се събудил и се оплакал от силни болки в областта на главата. Св. Е. и дошлата тогава св. К. откарали пострадалия в ЦСМП при УМБАЛ „Канев“ АД.

Тази фактическа обстановка се установява от св. С. З., св. Д.Е., св. Д.Д., св. Ц. К., св. В. М., св. Т.А., св. С. С.ов, св. В.М. и св. Д.Х.. По отношение движението на участващите в конфликта лица са събрани и веществени доказателства – видеозаписи от охранителните камери, които са били и обект на съдебна техническа експертиза. Назначената в досъдебното производство съдебна медицинска експертиза и от разпита на вещото лице в съдебно заседание се установява, че на пострадалия З. е причинена средна телесна повреда.

Св. Т. К. – майка на пострадалия, дава показания относно това какви болки, страдания и душевен дискомфорт, включително и проблеми със завършването на висшето си образование в Румъния. Такива показания дава и самият пострадал в качеството си на свидетел.

Съдът не кредитира показанията на св. В. М., който твърди, че не е

видял никого да удря С. З.. Същите противоречат на показанията на св. Д., Е., Ц. К., Св. А. и св. С. С.ов, които не само заявяват, че подс. Т. е ударил пострадалия, но и са заявили, че св. М. е бил застанал с лице към пострадалия, следователно е нямало как да не възприеме нанасянето на удара от страна на подсъдимия. Св. В.М. е заявил, че не е видял подсъдимия да удря пострадалия, но от друга страна заявява, че подс. Т. го е блъснал. Тези колебания на свидетеля следва да бъдат тълкувани съобразно показанията на другите свидетели в смисъл, че подс. Т. е нанесъл удар с ръка по главата на пострадалия З.. Съдът не дава вяра на показанията на св. М., св. М. и св. Х. за това, че пострадалият е блъснал св. М., тъй като те са в една и съща компания с тази на подсъдимия. От своя страна св. Ц. К. също е част от същата група свидетели, който заявява, че подсъдимият, пострадалия и св. М. взаимно се блъскали, но неговата гледна точка остава изолирана, доколкото нито един друг свидетел не е заявил, че подсъдимият е извършвал каквито и да е било други действия спрямо пострадалия освен нанесения удар по главата. Съдът не кредитира показанията на св. Д.Е. единствено в частта на броя на нанесените удари, тъй като същият твърди, че на пострадалия З. са нанесени два такива, но съдебният медик в съдебно заседание е пояснил, че е налице един единствен удар в лявото око, който е довел до падането на подсъдимия. Това заключение на съдебния медик също така изяснява и въпроса на мястото на удара, доколкото свидетелите са изложили противоречиви показания относно неговото място и страна. Преобладаващата част от свидетелските показания, с изключение на тези на св. М. и св. Х., са категорични в това, че подс. Т. е ударил пострадалия З., поради което следва да се приеме, че изводът на районния съд за доказаност на авторството на деянието следва да се приеме за правилен и законосъобразен.

От фактическата обстановка е видно, че подс. К. Т. е осъществил състава на престъплението средна телесна повреда по хулигански подбуди по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 129, ал. 2 НК.

Неоснователни се явяват твърденията за осъществена неизбежна отбрана, доколкото не е налице противоправно нападение от страна на пострадалия З. спрямо когото и да е било от участниците в конфликта. След размяната на реплики между пострадалия и св. М. и св. К., докато последните са били на прозореца на апартамента св. К. и след като към тях са се присъединили св. Д., св. А., св. М. и св. Х., всички са се отправили към

улицата срещу механа „Странджата“, т.е. всички участници доброволно и без да бъдат принудени са решили да се съберат на място, различно от първоначалното, където е възникнал конфликтът. Налице са разнопосочни показания, като първата група са тази на св. Е. и св. З., които твърдят, че св. М. е нанесъл удари на пострадалия, преди последният да бъде ударен от подс. Т. и да падне на земята. Втората група свидетелски показания са тези на св. К., св. М., св. А., св. М. и св. Х., които заявяват, че първо пострадалият се е държал агресивно и дори е блъскал св. М.. Налице е обаче и друга гледна точка – тази на св. Д.Д., според когото е имало само размяна на обидни реплики като св. З. не искал да се стига до физическа саморазправа. Съдът намира да кредитира за достоверни тези показания, тъй като св. Д. е познавал достатъчно добре и двете компании. За да се приеме, че подс. Т. е действал в състояние на неизбежна отбрана, на първо място следва да се приеме, че е било налице противоправно нападение или да е налице реална опасност от реализирането на такова. От доказателствата по делото не може да се установи св. З. по някакъв начин да е представлявал опасност за когото и да е било от присъстващите. Той не е заел нападателна позиция, за разлика от св. М., и не е предприел последващи действия за ескалацията на конфликта. Затова не може да се приеме, че осъщественото от подс. Т. деяние представлява неизбежна отбрана, за която няма пречка да бъде реализирана и за защита на интересите на трети лица, доколкото такива интереси не са били застрашени или започнати да бъдат увреждани. Не е налице и нападение спрямо подсъдимия, доколкото пострадалият даже не е и съзнавал, че първият се намира зад него, и не е очаквал да бъде ударен. Не може да бъде възприета и загатнатата теза, че подс. Т. е защитаващ обществен интерес, защото пострадалият е унищожавал и повреждал обществено имущество като кошчета и улуци, защото такива твърдения има само в показанията на св. К., св. М., св. А., св. М. и св. Х., които съдът не цени.

От свидетелските показания не става ясно каква е била причината за словесното пререкание, възникнало между пострадалия и св. М. и св. К... Последните твърдят, че са били възмутени от поведението на пострадалия, изразяващо се във вандалски действия по отношение на блъскане на кошчета и улуци. На първо място, единствено тези свидетели, както и св. В.М. твърдят, че са чули силен шум от ул. „Александровска“, без обаче да посочват, че той е бил причинен от пострадалия. Такава теза лансира и подс.

Т. в своите обяснения, които съдът счита, че представляват защитна теза. Впоследствие св. М. и К.. заявяват в разпита си, че св. З. е всъщност лицето, осъществяващо вандалските действия, но техните показания са неубедителни, доколкото първоначално са заявили, че са чули шум, следователно е нямало как да възприемат кое е лицето, което го е причинило.

От обективна страна подс. К. Т. е нанесъл средна телесна повреда, тъй като е налице причинно-следствена връзка между нанесения от него удар в главата на пострадалия З., и последващите травматични увреждания. Механизмът на деянието се изразява в нанесен удар в областта на лявото око, като ударът е бил нанесен в гръб и изненадващ пострадалия, който е след употребения алкохол не е можел да се задържи след него и е загубил равновесие. Вярно е, че при самия удар реално подсъдимият е нанесъл лека телесна повреда, изразила се в кръвонасядания в лявата очна област, но инерцията на удара и неговата неочакваност от страна на пострадалия го е накарала да загуби равновесие и да падне на земята, където е получил по-сериозните увреждания – счупване на черепа, кръвоизлив под твърдата мозъчна обвивка и сътресение на мозъка – разстройство на здравето, временно опасно за живота. Тези увреждания, макар и индиректно причинени от самия удар с ръка, са в причинно-следствена връзка, защото ударът, макар и несилен, е поставил началото на механичното движение и инерцията, като вследствие на загуба на равновесие се е стигнало до съприкосновение между тялото на пострадалия в областта на главата.

От субективна страна районният съд правилно е квалифицирал умисъла като евентуален. Неоснователни са доводите във въззивната жалба за причинена по непредпазливост телесна повреда. Подс. Т. е съзнавал общественотоопасния характер на деянието и общественотоопасните му последици, целял е да нанесе удар, изразяващ се по-скоро в причиняване на лека телесна повреда, но е допускал, че при това негово положение спрямо пострадалия З. и състоянието на алкохолно опиянение, в което се е намирал последния, ще доведе до евентуалната му загуба на равновесие и падане на земята. Подсъдимият е бил наясно, заявявайки и в обясненията си, че пострадалият е бил пиан, следователно е съзнавал, че при употребения алкохол възможността му да запази равновесие е нарушена. Подс. Т. се е отнесъл с безразличие към тази напълно реална възможност и не се възпрял от извършване на престъплението.

Налице е и визирания от състава на престъплението субективен елемент, а именно хулиганските подбуди. Извършването на деянието на обществено място принципно би обосновоало хулиганските подбуди, доколкото деецът може демонстративно и публично да покаже надмощие над личността на друго, но не е достатъчно за тази квалификация. Не може да се възприеме тезата, че е бил налице личен мотив за саморазправа между подс. Т. и пострадалия З., доколкото двамата не са се познавали преди инцидента, тъй като св. Д.Е. му показал снимка на подсъдимия и му казал кой го е ударил. Дори и да се приеме, че е налице такъв, то той не изключва хулиганските подбуди, изразяващи се в демонстриране на пренебрежение към обществените ценности чрез посегателство върху пострадалия. Хулиганските действия изглеждат често като необясними или като неадекватни ответни действия, а хулиганският мотив като елемент от субективната страна на деянието в този случай се изразява в демонстрация на явно неуважение към обществото, издевателствуване, употреба на сила, незачитане на човешката личност. Точно това е сторил и подс. Т., тъй като е взел решение да се саморазправи с пострадалия, без последният да е изразявал някакво действително намерение да навреди другиму. Не е необходимо деецът да е осъществил предхождащи или съпътстващи хулигански действия, за да бъде налице правната квалификация „по хулигански подбуди“. Хулиганските подбуди при причиняването на телесната повреда са конкретното субективно отношение на дееца към извършването на деянието. Да се приеме тезата, че е следвало да има и други хулигански действия, би означавало, че винаги в хипотезата на извършено престъпление с квалифициращо обстоятелство от субективна страна „хулигански подбуди“ трябва деянието да бъде съвкупност с престъплението хулиганство по смисъла на чл. 325 НК, което засяга друг вид обществени отношения и не е задължително да има настъпил обществен резултат.

Поради тези съображения настоящият въззивен състав намира извода на районния съд за съпричастност на подсъдимия Т. към престъплението, за което е обвинен, за правилен.

Определеното наказание от първата инстанция е правилно индивидуализирано. Налице е липсата на минали осъждания, като твърденията за образувани полицейски преписки не могат да бъдат

приравнени на осъждания, доколкото проверките не могат да водят до извод, че подсъдимият е бил съпричастен към някаква противообществена проява. Липсата на данни за извършени противообществени прояви, както и защитникът посочва, са вече били отчетени при индивидуализацията на наказанието.

Правилно са отчетени като отегчаващи обстоятелства частичното признаване на вината и изразеното съжаление. По отношение доводите на защитата, че прогнозното възстановяване на пострадалия не можело да се вземе предвид като отегчаващо обстоятелство, въззивният съд намира за неоснователни. Продължителността на възстановяване в този случай е определена от вещото лице от шест месеца до една година. Това не е малък период, като същият се определя от характера на първоначалното травматично увреждане, т.е. той е закономерна последица от извършването на престъплението и следва да се вземе като отегчаващо обстоятелство, още повече че целта на наказанието е не само да превъзпита и предупреди дееца, но и да въздейства възпитателно и предупредително спрямо другите членове на обществото. Такова наказание би предупредило подсъдимия да преосмисля действията си повече, а спрямо останалите членове на обществото ще бъде показателно относно това да избягват такива конфликти, защото могат да доведат до по-тежки телесни увреждания и съответно по-тежки наказания. По отношение доводите за липса на съчувствие като отегчаващо обстоятелство, въззивният съд намира, че тук се касае не толкова до съчувствие, колкото до критичното отношение на дееца непосредствено след извършване на престъплението, което е не по-малко укоримо и правилно е прието за отегчаващо обстоятелство. Не са налице предпоставките за приложение на чл. 55 НК, налице е редукция по чл. 63, ал. 1, т. 3 НК и наказанието е определено около средата съобразно тежестта на смекчаващите и отегчаващите обстоятелства – лишаване от свобода за една година и шест месеца, докато без редукцията минималното наказание, което се следва, е лишаване от свобода минимум от три години. Не са налице многобройни смекчаващи вината обстоятелства, поради което наказанието правилно е определено при баланс както на отегчаващи, така и на смекчаващи обстоятелства.

По предявения граждански иск въззивният съд намира присъдата за правилна в тази част. Видно от показанията на св. Е. и св. К., както и от

показанията на самия пострадал, престъплението е рефлектирало значително върху здравословното му състояние. На първо място, касае се за една нелека травма, която е причинила разстройство на здравето, временно опасно за живота. Възстановяването □ според вещото лице обхваща период от шест месеца до една година. Пострадалият е бил хоспитализиран, наложило му се е да прекъсне висшето си образование в гр. Букурещ за една година. Променил е начина си на живот. От време на време се оплаква от високо кръвно, като вещото лице е посочило, че е възможно да се получат т.н. „пристъпни хипертонии“, следователно пострадалият продължава да изпитва негативни последици за здравето си и към момента на постановяване на обжалваната присъда. Поради тези съображения гражданският иск правилно е бил уважен за сумата от 10 000 лв.

Поради тези съображения обжалваната присъда следва да се потвърди изцяло.

Мотивиран така, Р.нският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 260064/20.05.2021 г. по НОХД № 2291/2020 г. на РС – Р..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____